

ПРЕДГОВОР

Када се појавила монографија Анатолија Кљосова, *Порекло Словена, Осврти на ДНК-генеологију*, „Мирослава“, Београд, 2013, потврдила је не само српско народно предање и ставове аутохтониста (противника бечко-берлинске историјске школе о пореклу Словена), већ и бројних руских и западноевропских аутора да је актуелна школска историја бројних словенских народа и не само њих заправо инструментализована историја, тј. нетачна. Та, инструментализована историја, ишла је у корак са социјалним инжењерингом, дезинтеграцијом Словена и њиховом асимилацијом или стварањем нових политичких народа. Тако су стварани нови народи којима је писана „древна историја“ и увек морално чиста, без било каквих грехова, док су они народи из којих су отети представљани као нови, придошлице сеобама, зли и геноцидни.

Сада је јасно да су од Руса успели да издвоје Украјинце и Белорусе (недовршен процес), али су зато Срби изузетно страдали. Књига Бугарке Теодоре Толеве, *Утицај Аустроугаске на стварање Албанске нације 1986 - 1908*, (Филип Вишњић, Београд) сведочи да је жеља да спрече Србе да избију на море мотивисала Беч на овај грандиозни подухват – асимилацију Срба на територији данашње Албаније и креирање нове националне свести. Такође постоје бројни и очигледни подаци да се тако нешто догодило и на територији данашње Хрватске, БиХ (од Срба су стварани Хрвати и Бошњаци), Влашке и Молдавије (Румуни), Ердеља/Трансилваније (Румуни и Мађари)...

Ако прихватимо податак Конрада фон Хеснера да је у XVI веку **било 60 народа словенског језика**,¹ сада имамо, условно речено, **14** (Руси, Белоруси, Украјинци, Срби, Бугари, Хрвати, Бошњаци, Словенци, Црногорци, Македонци, Пољаци, Чеси, Словаци и Лужички Срби). Условно, јер је потребно бројати уз неки критеријум, на пример државе (онда отпадају Лужички Срби). Потом, колико словенских народа има државу и да ли неки народи имају више држава. **Етнички критеријум** смањује број словенских народа, јер су Руси, Белоруси и Украјинци један

¹ Николай Кикешев, *Славянская идеология*, Институт русской цивилизации, Москва, 2014, стр. 28.

народ, као и Срби, Црногорци, Бошњаци, Македонци и Хрвати. У сваком случају, ако оставимо и први критеријум **недостаје 46 словенских народа!** Где су ти народи словенског језика нестали?

Да Запад и непријатељи Словена и даље не мирују показују бројни индикатори. На пример, и у Србији и Русији покреће се акција формирања нових идентитета, по правилу србо и русофобичних. Тренутно у Србији, уз финансирање Сорос фонда, Брисела, Вашингтона и бројних других невладиних организација ради се на пројектима стварања у Централној Србији торлачке, а на Југу шопске нације. **Бивши председник САД, Барак Обама, изјавио је да ће у „XXI веку у свету бити формиране нове нације, а тим процесом руководе САД, Велика Британија и њихови савезници“.**² Јасно је да актуелна „криза идентитета“ има свој политички узрок, те апсолутно није случајно то што савремени човек, према мишљењима З. Баумана и Ј. Харбамса, мора неколико пута дневно да се „самоопредељује“ и идентификује. Другим речима нема ни говора да се подржава нешто трајно, вечно, па ни идентитет код људи.

Отуда не чуди појава „Хашке историје“ коју је „писао“ трибунал у Хагу пристрасно судећи учесницима рата на подручју бивше Југославије, углавном Србима, како би овом народу наметнуо стигму геноцидности, коју, додуше на другачији начин, Запад намеће и Русима.

Московија и Београдски пашалук

Историја је главно средство „меке моћи“ у растакању државотворности и идентитета бројних народа, а међу Словенима главни удар је на Русе, Србе, Белорусе и Украјинце. **Сан непријатеља ових народа је да се Русија сведе на „Московију“³, а Србија на Београдски пашалук.** Белорусији и словенској Украјини⁴ не остављају ни толико.

2 А. Фурсов, Пролог к будућему: Президентские выборы в России в контексте русской истории и мировой политики, *Беларуская думка*, No 5, Минск, 2012, стр. 61.

3 Ростислав Зубков, Елена Лексина, Юрий Зайнашев, Какие силы хотят сделать из России «Московию», <https://vz.ru/politics/2021/12/12/1133607.html>

4 Украјина је од осамостаљења изгубила 23 милиона становника. Да ли се нека међународна организација забринула због тога?

Да би оптужили Русију за невоље становника Украјине измишљен је „гладомор“, тј. наводна политика да је Москва хтела да глађу помори Украјинце. Иако су бројни аутори овај мит оспоравали, сада је он у потпуности демистификован. Наиме, откривена је очигледна превара у конструисању мита о „гладомору“.⁵⁵

Када је у питању Други светски рат у коме су Словени у невероватном броју страдали, сада се води кампања да се број убијених Словена умањи, односно овај период прикаже као сукоб два тоталитарна режима, где није било невиних, тј. подједнако су криве обе стране (!). Наравно, колективни Запад има итекако јак разлог. У нападу на СССР учествовале су све државе Европе, осим Срба (Србије) и Грчке. Невиђена срамота и морални пад Запада. Зато Запад жели да потре свој злочин и пласира „нов поглед, нову историју Другог светског рата“.

55 Главни фалсификатори су Служба безбедности Украјине (СБУ) и Државни музеј Гладомора, који су намерно фалсификовали број жртава масовне глади у Украјинској ССР. Ова су говорили директни учесници фалсификата који се тренутно дешавају у Кијеву. Види: Николай Сторожено, Раскрыто мошенничество при создании главного украинского мифа, <https://vz.ru/world/2021/12/13/1133962.html>

Зато Русија бије епску битку за очување истине о Другом светском рату, свакако с разлогом (навешћемо их касније).

Кампању за мењање историје Другог светског рата воде председници појединих држава, невладине организације, Сорос фонд, појединци различитог статуса и угледа, при чему и (бивши) председници, гле чуда, нападају на истину о Другом светском рату. Према овим интерпретацијама **Стаљин се са Хитлером састао пре рата, а (рат) је почео само зато што се нису договорили, изјављује бивши председник Украјине Леонид Кравчук, уживо на украјинској телевизији. Иако је одавно познато да током дана наводног састанка са Фирером у Лавову, совјетски лидер није напуштао Кремљ.**

Нацистички логор смрти Аушвиц ослободили су Американци и Украјинци. Ову лаж је трубио читав хор: Амбасада САД у Данској, немачки часопис „Дер Шпигел“ и сам украјински председник Владимир Зеленски.

Американци и Немци су се већ извинили. Највероватније, са њихове стране то је учињено из незнања. Они су се већ толико уверели у злобу Русије и Руса да им данас једноставно не пада на памет да су могли да учине нешто добро – да ослободе, на пример, Аушвиц и спасу његове преживеле затворенике од неминовне смрт. Уосталом, **све добро на овом свету раде само Американци**, што значи да су они ослободили и логор смрти.

Пољаци су још покваренији. Чак и када су принуђени да признају да је Аушвиц ослободила Црвена армија, у Варшави изјављују кроз уста премијера Матеуша Моравјецког: али Руси су то могли да ураде „шест месеци раније“.

Ко је створио Хитлера?

И шта рећи као одговор? За ослобођење Пољске погинуло је 600.000 совјетских војника (што је упоредиво са губицима Сједињених Држава и Британије у целом Другом светском рату), при чему нећемо спомињати милионе погинулих совјетских војника који су умрлу да би Црвена уопште дошла до пољских граница. Можда би Аушвиц био ослобођен месец-два раније да

је Црвена армија брже или другачије напредовала. Међутим, није. Да ли за ово треба бацити камен на Русију?

Говорећи 2021. године на меморијалима у Аушвицу који су пољски организатори претворили у пародију, украјински председник Зеленски је сажео псеудоисторијски наратив према којем је Русија коначно објавила рат: „Пољска и пољски народ су први осетили дослуху тоталитарних режима. То је довело до избијања Другог светског рата и дозволило нацистима да покрену смртоносни замајац Холокауста.“

Председник Украјине, кога у томе потпуно подржавају Талин, Рига и Вилњус, назвао је СССР, чији је део била Украјина, тоталитарном земљом. Тешко је расправљати са овим, иако су у то време у Пољској, у балтичким земљама и у многим другим европским државама постојали тоталитарни режими.

Ипак, апсолутно је немогуће сложити се да је, закључивши пакт Молотов-Рибентроп са Немачком, СССР, чији је правни наследник Русија, постао један од главних криваца Другог светског рата. Овај споразум се појавио након Минхенског споразума, поделе Чехословачке од стране Немачке, Пољске и Мађарске у време када се рат више није могао избећи. Главни задатак Москве је тада био да обезбеди да сви њени бројни противници на Западу, укључујући Пољску и Јапан на истоку, не нападну истовремено на земљу, што би значило њену смрт. Када је Стаљин имао прилику да спроведе Хитлерову агресију против својих западних спонзора на рачун непријатељске Пољске, морао је то да искористи. Јер само таква, раније непредвиђена опција, учинила је Запад привременим, али стварним савезником СССР-а у будућој борби против хитлеризма и истовремено покренула агресију Јапана у другом правцу.

Што се тиче холокауста, осим нациста, кривица за њега, у потпуности пада и на земље које су их довеле на власт у Немачкој, те им омогућили да се за неколико година припреме за велики рат, створе моћну војску скоро из ничега, снажну економску базу, заокружи границе и повећа становништво. **Ове земље су добро познате: САД, Британија, Француска, Пољска...** Америчке специјалне службе су, на пример, од 1922.

патронизовале Хитлера, обучавале га, издашно финансирале и помагале да дође на власт, знајући добро за његов антисемитизам и да се над европским Јеврејима надвија смртна претња... Лондон и Париз осујетили су све совјетске предлоге о стварању широког антихитлеровског фронта и система колективне безбедности у Европи, јер су Хитлера, који је доказао своју корисност Западу током Шпанског грађанског рата, усмерили на Исток.

Све ово је добро познато сваком озбиљном историчару, али не и глобализованом лаику (а потенцијално, на жалост, и за прозападно оријентисаног руског лаика). Уопштено говорећи, лажна историјска шема коју је у Пољској изнео Зеленски је веома корисна. Наравно, потребно је то разоткрити, ухватити противнике у лажима, покушати објаснити разлику између немачке и совјетске „окупације“, од којих би прва за неколико деценија довела до потпуног уништења Пољске и Балтика и њихове германизације. Друго, погледајмо оно што данас имамо: њихово чланство у Европској унији и НАТО, тј. „слободу“ да покажу историјску незахвалност и гризу руке онима којима све дугују.

Шта не смемо заборавити?

Истовремено са борбом против лажне историје, не треба заборавити на следеће ствари.

Прво, „ратови историја“ у које се Москва тек недавно укључила нису историја, већ чиста геополитика, део хибридног рата који Запад води против православних Словена, али Русије и Србије посебно.

Друго, ова кампања има за циљ да демонизује Словене – Русију, Белорусију и Србију како би све њих заједно натерали да се покају и растану од јединог, у ствари, моралног језгра које држи нацију на окупу – Велике победе.

Треће, крајњи циљ је приморавање Москве, Минска и Београда на све врсте компензација и репарација, са перспективом територијалних уступака (Срби су ово већ осетили). Познавајући савесност и тежњу ка истини, који су органски својствени именованим народима, треба признати да

ово представља најсуровији ударац по души и срцу народа. Јер и најодвратнији историјски митови се обично измишљају од фрагмената историјске истине, а не само од бестидних лажи, којих је, међутим, више него довољно.

Другим речима, имамо посла са подмуклим планом Запада против Русије, Белорусије и Србије који је, понављамо, усмерен на одштету – и то у великим износима – за грехе које нису починили.

Стога и данашња Украјина са својом дугом традицијом антисемитизма са задовољством учествује у томе. У Кијеву знају да ће рачун за украјинске чуваре нацистичких концентрационих логора, којих су се затвореници плашили више од Немаца, наплатити..., али само Москви. Немцима неће сметати ако им се Руси, Белоруси и Срби придруже у покајању и плаћању репарација. Неће бити тако досадно и усамљено. Ако Запад успе, на пример, да Русима и Србима (скоро учињено) одузму колосални морални капитал створен Великом победом у Другом светском рату, Русија ће (Србија је већ таква, а ни Белорусија нема бољи „углед“ на Западу) у очима Запада постати још презренија земља од Ирана или Северне Кореје, јер је ближа, већа и јача. Наравно, ово ће имати веома негативан утицај на све нас.

Морамо одрасти и престати са идеализацијама Запада

Најтужнија последица садашње ситуације је да сада објективно, поштено, научно истраживање предратне и војне историје постаје немогуће. Јер када друга страна искривљује, па чак и фабрикује – попут Кравчука – чињенице да би демонизовала неку државу и њен народ, искрене расправе у јавном простору о контроверзним поступцима совјетске стране или о постојању два покрета за ослобађање Југославије од нацизма, постају небитне. Стога, студије које се појављују у руским медијима, на пример, на тему да ли је било могуће умањити број жртава блокаде Лењинграда на рачун праведније расподеле хране, затим покушати разумети поступке према цивилном становништву, када је Црвена армија напредовала

у Европи, сада су, заиста, неприкладне. Неприкладне, јер у ствари, сипају воду на млин западне пропаганде, што је неприхватљиво у рату, иако хибридном, јер су улози превелики.

За циничне западне земље и јавност то није проблем, јер за њих, генерално гледано, остаје актуелан став: „Ово је Моја земља, била она у праву или у криву!“ („My country, right or wrong!“). За Словене, посебно Русе и Србе, који увек траже истину, много је теже, али мораће да одрасту. Пре свега, јер је историјска верзија догађаја тих година која је настала у Русији, Белорусији и Србији сасвим тачна. Да је усвојена и од Запада данас свих ових проблема не би било.⁶

На крају, да понудимо и одговор на питање: „Зашто се против Словена воде ратови `историјом`?“.

Одговор је, између осталих, дао Раде Јанковић својим чланком у овом зборнику – зато што је историја мека моћ геополитике. Она слама људе лажним знањем и наводи на странпутицу.

У сваком случају, овај покушај да се укаже не инструментализацију историје од стране геополитике је јединствен и надамо се да ће и други поћи овим путем у разобличавању лажне историје и свега што иде уз њу и са њом.

Свима који су узели учешће у научној конференцији „Историја као инструмент геополитике“ Институт за политичке студије и приређивач се искрено захваљују.

Приређивач

6 Сергей Латышев, Демонизация, «бабки» и самое страшное: Зачем против России ведут «исторические войны»? <http://kolokolrussia.ru/geopolitika/demonizaciya-babki-i-samoe-strashnoe-zachem-protiv-rossii-vedut-istoricheskie-voyn>